

Arrest

nr. 214 351 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S(...)

voornaam : Z(...)

geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Servië en Montenegro

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.03.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 23.12.2017 (bijlage 20). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien meermaals door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Bovendien werd betrokkene op 17.03.2017 in toepassing van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 tijdens een uitgebreid gesprek met een medewerker van de DVZ verder over geïnformeerd. Betrokkene gaf tijdens dit gesprek echter te kennen geen stappen te zullen ondernemen voor een vrijwillige terugkeer naar zijn land van oorsprong. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging dd. 20.06.2017 (bijlage 19ter) op basis van artikel 47/1 met zijn Belgische broer S(...) B(...) werd op 19.12.2017 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 23.12.2017 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene en zijn gezin sinds 17.05.2017 samenwoont met zijn broer B(...) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn broer B(...). Bovendien kan betrokkenes broer hem en zijn gezin hem steeds bezoeken in Servië.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde

Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Ook het feit dat betrokkene jongste kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkenen tonen niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, dat dit een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van hun ouders die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Servië kan terugkeren omwille van de politieke problemen in het land en dat hij als een verrader gezien wordt door de Serviërs. Hij toont met zijn uiteenzetting echter geen schending van artikel 3 EVRM aan. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar hij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij vroeger een ongeval gehad heeft en medicatie inneemt tegen de pijn. Bijkomend verklaart hij dat hij problemen heeft met spierweefsel en ademhaling. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde

motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

De bestreden beslissing vanwege verwerende partij is gestoeld op art. 74/11, §1 lid 2 vrw.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en zijn gezin. Uit het administratief dossier en de bijgebrachte stukken blijkt onstuitbaar dat verzoeker een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie aanvraag met zijn Zwitserse broer bij de Vreemdelingendienst van Stad-Truiden. Er werd diens gevolg een Bijlage 19ter afgeleverd aan verzoeker. Verzoeker werd na een politionele woonstcontrole in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Echter, op 19/12/2017 werd deze aanvraag aan verzoeker geweigerd en hem ter kennis gebracht op 29/12/2017. Dat verzoeker derhalve tegen die beslissing een annulatieberoep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke gekend is onder Rolnummer: RvV 215 841. Ingevolge het administratief dossier blijkt aldus dat op 20/06/2017 verzoeker een procedure gezinshereniging aanving met zijn broer, die over de Zwitserse nationaliteit beschikt. Verzoeker zijn Zwitserse broer woont nog steeds samen met verzoeker en diens gezin. Verzoeker is bovendien ernstig ziek en wordt nog steeds in België opgevolgd en behandeld wegens een zeer ernstige ongeval. Verzoeker heeft hier expliciet melding van gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde in de bestreden beslissing dat hij ingevolge een vroegere ongeval in België medicatie benut tegen de pijn. Verzoeker zou voorts problemen hebben met ademhaling en spierweefsel, dewelke prima facie kunnen duiden op ernstige medische kwalen in hoofde van verzoeker. Verwerende partij wuift deze ernstige medische indicaties weg, door willekeurig te stellen dat in zeer uitzonderlijke humanitaire gevallen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen blijkbaar niet het geval is in hoofde van verzoeker, er over een schending van art. 3 EVEM kan worden gesproken. Verwerende partij preciseert niet uit welke concrete elementen zij een schending van art. 3 EVRM uitsluit in hoofde van verzoeker. Zij besluit zonder meer dat zulks in "voorliggende zaak niet blijkt", doch uit welke precieze elementen dit niet blijkt wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd. Integendeel, verwerende partij had de verplichting om het medisch dossier van verzoeker op te vragen en hieruit concrete en precies elementen te puren om uiteindelijk te concluderen dat er een schending van art. 3 EVRM niet aan de orde is, wijl verzoeker diverse medische stukken naar voren brengt waar onmiskenbaar de ernst van zijn medische aandoeningen uit blijkt en de stelling ab initio van verwerende partij ontkracht. Verwerende partij is middels de bestreden beslissing kennelijk op de hoogte van de medische aandoeningen en de samenwoning van verzoeker met zijn Zwitserse broer sedert ten minste 17/05/2017, doch stelt dat deze samenwoning in hoofde van verzoeker niet automatisch een verblijfsrecht creëert en bovendien zou de broer van verzoeker via moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden met verzoeker en zijn gezin. Hij zou hun bovendien kunnen gaan bezoeken in het land van herkomst. Verzoeker

verwijst nogmaals naar de diverse gunstige politionele woonstcontroles uitgevoerd in het kader van voormelde verblijfsprocedure ex artikel 47/1, 2° Vw. waaruit blijkt dat zijn broer met hem samenwoont. Dit gegeven wordt niet betwist, noch ontkracht door verwerende partij. Verzoeker verwijst nogmaals dat zijn procedure gezinshereniging op basis van art. Artikel 47/1, 2° vrw. ten onrechte werd afgewezen. Immers zijn de onderdanen van Zwitserland geen Unieburgers en geen EER-burgers, maar zij behoren tot de Europese Vrijhandels Associatie (EVA) en volgen daarom dezelfde verblijfsregels als de Unieburgers. Sedert 6 juni '2016 krijgen zij ook dezelfde verblijfsdocumenten als EU-burgers. Tevens wil verzoeker opmerken dat om in het bezit te worden gesteld van een bijlage 19ter, eerst en vooral moet worden gecontroleerd of conform de wettelijke bepalingen de verwantschap of partnerschap met de Unieburger worden bewezen. Als men dat bewijs niet kan leveren i.e. of de referentiepersoon een EU burger is en of de verwantschap bewezen is, dan neemt de gemeente een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag. De bevoegde gemeente levert dan een bijlage 19quinquies af. In de hypothese van verwerende partij had verzoeker nooit bijlage 19ter moeten krijgen. Integendeel: verzoeker werd in het bezit gesteld van een Bijlage 19ter en bijgevolg tevens van een AI en legde verzoeker bijgevolg diverse objectieve stukken voor, waar zijn graad van financiële en materiële afhankelijkheid uit bleek met zijn Zwitserse broer. Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008). Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. « [moeten] de lidstaten [...] niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten » (HvJ, 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, punt 105; 23 december 2009, Deticek, C-403/09, punt 34; O., S. et alii, voormeld, punt 78). « De bepalingen van de richtlijn [moeten] worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven » (HvJ, Chakroun, voormeld, punt 44). De onmogelijkheid om met zijn gezinsleden samen te leven kan evenwel een inmenging vormen in het recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Om in overeenstemming te zijn met die bepalingen moet een dergelijke inmenging bij een voldoende nauwkeurige wetbepaling zijn voorzien, beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling. De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet. Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd. De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, quod certa est.

(...)

Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip '1gezinssleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68). "

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond met dien verstande dat verwerende partij in casu in gebreke is gebleven aangaande een afdoende motivering inzake een schending van art. 3 en 8 van het EVRM. De motivering van verwerende partij voldoet niet aan de wettelijke verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing temeer daar verwerende partij ab initio bij de aanvang procedure gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vw. bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en verzoeker nog steeds in België wordt opgevolgd en

behandeld voor zijn ernstige medische aandoeningen. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen. Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246: "De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM". De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond en verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing aangezien hij nog steeds wordt opgevolgd en behandeld in het Rijk voor zijn medische aandoeningen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

2.3. De verzoeker betoogt dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval zoals vermeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hier onder meer naar zijn gezins-en familiale situatie, het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, Hij verwijst hierbij naar de bijlage 20 van 19 december 2017 waartegen hij beroep instelde bij de Raad, evenals de medische toestand waarvoor hij nog steeds in België opgevolgd wordt.

Verzoeker betwist niet dat hij langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, reden waarvoor hij, conform artikel 7, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Hij betwist evenmin geen gevolg gegeven te hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar hij verwijst naar zijn medische toestand, dient te worden opgemerkt dat zijn medische regularisatieaanvragen allemaal negatief werden afgesloten, waarbij de arts-adviseur tot de vaststelling kwam dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoeker in het land van herkomst.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten.”

En ook:

“Betrokkene verklaart dat hij vroeger een ongeval gehad heeft en medicatie inneemt tegen de pijn. Bijkomend verklaart hij dat hij problemen heeft met spierweefsel en ademhaling. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Het louter niet eens zijn met de verwerende partij volstaat uiteraard niet.

Waar verzoeker verwijst naar de aanvraag 19ter dient te worden opgemerkt dat het bestuur verzoeker, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden heeft geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij hiertegen een beroep heeft ingesteld bij de Raad. Hij kan middels huidige procedure geen bijkomend beroep instellen tegen die bijlage 20.

Wat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de gemachtigde in wezen de relatie tussen hem en zijn partner, dit is het gezinsleven, niet betwist. Evenwel dient te worden opgemerkt dat het gehele gezin van verzoeker (echtgenote en kinderen) bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Er wordt geen verbreking van de gezinscel aangetoond.

Aangaande het gezins- en familieleven met de broer van verzoeker, luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Het feit dat betrokkene en zijn gezin sinds 17.05.2017 samenwoont met zijn broer Biljal geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn broer Biljal. Bovendien kan betrokkenes broer hem en zijn gezin hem steeds bezoeken in Servië.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast. Verzoeker legt geen enkele indicatie voor waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij met zijn broer een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Om dezelfde reden toont verzoeker niet aan dat de gezinsband met zijn broer onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Uit voornoemde motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van hen er toe leidt dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Een schending artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Aangaande een schending van artikel 3 EVRM luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene verklaart dat hij niet naar Servië kan terugkeren omwille van de politieke problemen in het land en dat hij als een verrader gezien wordt door de Serviërs. Hij toont met zijn uiteenzetting echter geen schending van artikel 3 EVRM aan. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar hij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen het bestuur geen rekening gehouden zou hebben of onzorgvuldig onderzocht zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd gemotiveerd omtrent de verschillende humanitaire en medische regularisatieaanvragen, het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de situatie in het land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat het

bestuur zou nagelaten hebben een belangenafweging conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet te hebben gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, behoort het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoeker ten slotte nog verwijst naar enkele arresten van de Raad, dient te worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat de verzoeker zich in dezelfde situatie bevindt als deze in de genoemde arresten. De verzoeker toont dit ook zelf aan door te stellen dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elke zaak. Het louter vernoemen van deze arresten volstaat niet.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC